

מסור היד הקטן

סיפור – רוברט מהליי

ציורים – מילי איטון

מסור היד הקטן היה עצוב. הוא חי עם עושה-מסורים זקן, שעשה מסורים מסוגים שונים. מסורים ארוכים. מסורים רחבים. מסורים עם שיניים גדולות מאוד, שיכלו לחתוך היטב. מסור היד הקטן רצה להיות מועיל, אבל הוא היה קצר מאוד ולא רחב ביותר. לכן היה אומלל.

בונה המסורים הזקן היה צריך לבקר את המסורים
שלו, לבדוק האם הם חדים.
"אני לא רוצה שתחליד" אמר עושה-המסורים הזקן
"בוא עכשיו אתי." הוא ייבש את המסור-היד הקטן עם
ממחטה אדומה גדולה ואחז בידו.

דמעות זלגו מלחייו של מסור היד הקטן.
"לא טוב שאתה בוכה" אמר עושה-המסורים הזקן
"אתה מחליד מזה."
מסור-היד הקטן ניסה לא לבכות, אבל לא הצליח.

מסור שרשרת הסתובב מהר מאוד. הוא ניגן בקול חזק ומסור-היד הקטן התרגש כל כך ששכח לבכות.
"האם הם יכרתו את כל העצים?" שאל.
"לא" ענה עושה-המסורים הזקן "הם משאירים קצת עצים שניבו זרעים. הזרעים ינבטו ומהר מאוד יהיה כאן שוב יער גדול."

הם הלכו ראשית כל ליער, שם חוטבי עצים כרתו אילנות, אורן, ארז ואלון. סנאי שישב על גזע כרות בירך אותם לשלום.

הסנאי נד בראשו "ואתה רואה, תמיד
יהיה כאן מקום לחיות ועצים בשביל
ציפורים כדי לבנות עליהם קנים, וגם
פלגי מים בשביל הדגים."

כשהחוטבים גמרו לחתוך, העץ נפל לארץ ברעש
גדול.
"מהעץ הזה נפיק לוחות טובים" אמרו החוטבים.
"עכשיו נלך למנסרה" אמר עושה-המסורים הזקן.

הוא השתדל להבריק, כמה שרק יכול היה ובדק
האם שיניים שלו נקיות.
היה שם מסור שהוריד פרוסות עץ גדולות מבול
עץ ארוך, ארוך מאוד.
למסור זה היה קול נהימה חזק "רראו-או-או-או".
הוא היה עסוק מאוד ולא הביט על מסור-היד
הקטן.

מסור-היד הקטן יכול היה לשמוע את קולות המסורים
עוד לפני שהגיעו למנסרה. היו קולות חזקים וקולות
רכים, וצלילים גבוהים וצלילים נמוכים.
"אולי יש כאן מקום בשבילי" חשב מסור-היד הקטן.

המסורים שחתכו את קצוות של בולי העץ שרו בקולות צורמים, כאילו מאשימים את מסור-היד הקטן במשהו, "ששי-ששי-ששי!" אמרו.

והיה גם מסור שהסתובב כל כך מהר שמסור-היד הקטן קיבל ממש סחרחורת. הוא אמר "זזז-זזז-זזז".

הם הלכו בדרך יד ביד עד שהגיעו למקום בו נבנה
בית חדש. שם מונח היה כל העץ שהמסורים הכינו
במנסרה.
מסור-היד הקטן נזכר בקולות המסורים ועיניו
התחילו להירטב שוב.
"מספיק" אמר עושה-המסורים הזקן והוציא שוב את
הממחטה האדומה שלו.

מסור-היד הקטן ועושה-המסורים הזקן יצאו
החוצה ומסור-היד הקטן התחיל לבכות שוב. היו
כל כך הרבה מסורים יפים, והוא לא יכול היה
להועיל בכלום.
עושה-המסורים הזקן הוציא את הממחטה
האדומה שלו וניגב את דמעותיו. "עוד מעט
נחזור הביתה" אמר "אבל קודם עלי לבקר חבר
וטלי "

"ראו, ראו" אמר הנגר "מה יש לנו כאן?"
הוא לקח את מסור-היד הקטן בידו, בדק את שיניו,
כיפף אותו קצת ונתן לו להתיישר בקפיצה.

אדם שעמד על סולם ירד למטה ולחץ ידו של
עושה-המסורים הזקן. זה היה נגר. הוא לבש סרבל
והחזיק פטיש בידו.

מסור-היד הקטן היה כה מאושר שכמעט והתחיל
לבכות שוב, אבל אז נזכר שהוא עלול להחליד ולא
בכה.
בסוף הוא מצא מקום שרצו בעבודתו.

"בדיוק מה שנחוץ לי" אמר הנגר "כזה בדיוק אני
צריך."
הוא הביט על מסור-היד הקטן וחייך "איש צעיר"
אמר, האם אתה מוכן לעזור לי לבנות בתים
לבני-אדם?"

ומאז מסור-היד הקטן חי עם הנגר
ועזר לו לבנות בתי עץ, אחד אחרי שני.
הוא תמיד שר כשעבד וכשהתבגר, היה
לו הקול היפה ביותר בכל האזור.